

MAHLER NÚM.5

ORQUESTRA SIMFÒNICA
ILLES BALEARs

CONCERT

CICLE AUDITORIUM DE PALMA

N.1

Orquestra Simfònica Illes Balears

G. Mahler
Simfonia núm. 5

Director Guillermo
García Calvo
Acadèmia OSIB

Entrades
Taquilles Auditorium de Palma
www.simfonicadebalears.com

25.01.2024

20.00H

Programa

70' Simfonia núm. 5 en do sostingut menor
Gustav Mahler (1860-1911)

1. Trauermarsch. In gemessenem Schritt.

Streng. Wie ein Kondukt

(Marxa fúnebre. En pas mesurat.

Terminantment. Com en una processó)

2. Stürmisch bewegt. Mit grösster Vehemenz

(Tempestuosament agitat)

3. Kräftig, nicht zu schnell

(Fort però no massa ràpid)

4. Adagietto

5. Rondó-Finale

Acadèmia Simfònica OSIB

Concertino convidat, Ori Wissner-Levy

Director: Guillermo García Calvo

Orquestra Simfònica Illes Balears

(Concert sense pausa)

La tragèdia profunda i el refugi emocional

Fernando Merino

Es conta l'anècdota d'aquell llarg passeig compartit per Mahler i Freud en el qual il·luminaran multitud d'anècdotes de la vida del compositor. La conclusió de Sigmund Freud, després d'escoltar-lo molt de temps, era que la seva infància el va condicionar de manera severa: «A partir d'aquest moment, quedarien inextricablement unides en la seva ànima la tragèdia profunda i el refugi en l'entreteniment superficial. Inevitablement, el seu estat d'ànim arrossegà també l'altre». Aquesta observació pot ser discutible, però la musicologia sí que considera provada l'obsessió de Gustav Mahler pel sofriment i per la redempció que es troba en l'arrel de la seva concepció del gènere simfònic, entès com una manera de «construir un món amb tots els mitjans possibles» i d'aquí prové la monumentalitat instrumental de les seves simfonies.

Si ens referim a la Simfonia número 5, la veritat és que s'hi exposa la força emocional que inunda Mahler en aquells moments, tal com fa notar el compositor i violinista mexicà Enrique Diemecke: «Per tirar endavant, després de ser a una passa de la mort, davant la crítica i l'ambient en general de Viena, i la força que li fa renéixer en el lliurament a la seva dona Alma». És, a més, una obra que neix sense prejudicis i en certa manera trenca amb la música programàtica, present en la seva tetralogia anterior, per abraçar a partir de llavors la música absoluta. Aquesta circumstància, per als seus fermos defensors, entre els quals hi havia Arnold Schönberg i els seus deixebles Alban Berg i Anton Webern, el converteix en introductor providencial del camí a seguir per la música en el segle XX acabat de néixer.

Els primers moviments els escriu Mahler l'hivern de 1901, quan estava convalescent de la malaltia que el va situar al caire de la mort, mentre el célebre adagietto i el rondo finale els escriurà ja en companyia d'Alma. De fet, el seu cercle íntim interpretava l'adagietto com la declaració d'amor de Gustav Mahler a Alma. Vista en conjunt, es tendeix a resumir aquesta simfonia de la manera següent: la contradicció de dos mons, el tràgic i l'alegre (recordau les anotacions de Freud?) reflectida en les dues primeres parts, especialment tenint esment en la marxa fúnebre i l'scherzo, mentre la tercera part presenta una visió serena del món (adagietto) i un final amb alegria exuberant.

Un detall que amb el temps s'ha perdut, però ben significatiu, és que Mahler suggeria establir un intermedi breu, de cinc minuts, després de l'scherzo per a més endavant continuar amb l'adagietto i així fins al final.

Un breu parèntesi si m'ho permeteu. Com a director de la Hofoper de Viena, Mahler va introduir les pautes de conducta que avui conformen l'etiqueta que continua vigent en la moderna experiència concertística, i que es resumeix en els seus dos elements principals: tancar les portes de la sala en començar el concert i que no hi hagués aplaudiments entre els diferents moviments.

El crític musical dels Estats Units Alex Ross en el seu llibre *El soroll etern. Escoltar el segle XX a través de la seva música* descriu amb aquestes paraules la Simfonia número 5 de Gustav Mahler: «Un drama interior desproveït de tota indicació programàtica, que avança a través d'una lluita heroica, una marxa fúnebre delirant, un scherzo salvatge i expansiu, un adagietto líric somiós fins a arribar a un finale radiant dominat per un coral. La conclusió triomfal era, potser, l'únic element convencional».

No és estrany a la formulació de la Cinquena el fet de compondre-la entre 1901 i 1903, és a dir, quan ja s'havia establert a Viena, des del 1897, com a director de la Hofoper, el palau imperial de l'òpera, i el referent per a una alta societat per regla general antisemita. Gustav Mahler era un jueu que va abraçar el catolicisme per accedir al càrrec, i convé recordar que el retard en l'expansió i reconeixement de la seva obra es deurà al fet que els nazis varen censurar la seva obra, que varen etiquetar com a «degenerada».

No serà fins a temps després de la Segona Guerra Mundial que veurem afirmada la grandesa de Mahler, en què influeix la dedicació ferma del director Leonard Bernstein, qui, per cert, el 1978 va dirigir l'adagietto al funeral de Robert Francis Kennedy. Un adagietto providencial, tenint en compte que Luchino Visconti el va utilitzar a *Mort a Venècia* (1971) i, sens dubte, com a leitmotiv d'una trama que en si mateixa és una reflexió sobre el final de segle, a més deixant entreveure similituds diguem que simbòliques entre el compositor alemany protagonista, Gustav von Aschenbach, que a la pel·lícula interpreta Dick Bogarde i el mateix Gustav Mahler.

Això em du inevitablement a tornar a les reflexions de Diemecke a propòsit d'aquest adagietto: «Conté passió continguda, en aquest flux i reflux de melodies que ascendeixen i descendeixen, en què apareixen sensacions de lluita, de conflicte, d'oposició de dues forces contràries que revelen dos desitjos en definitiva oposats: oferir tot l'amor i, al mateix temps, contenir per mantenir l'estimada eternament». Per descomptat, és una valoració del tot ambivalent, perquè, d'una banda, certifica la declaració d'amor de Mahler a la seva estimada Alma i, de l'altra, consolida la reflexió de Visconti en tot allò que té a veure amb la fi de siècle. Per què? Perquè, atès el fet que Gustav Mahler, juntament amb Richard Strauss, són exponents indisputables del postromanticisme, que no deixa de ser un final d'època, és lícit pensar que ens parla, sense paraules, d'un present incert. Aquí trobam, jo entenc, el punt establert per Gustav Mahler que hauria de ser restaurat: obrir un intermedi de cinc minuts abans de passar a escoltar amb l'ànima descansada aquest adagietto sublim que tant em fa reflexionar en què devia pensar Beethoven en escriure l'*allegretto de la Setena*.

M'he referit al començament per força emocional que inundava Mahler, i per expressar-ho degudament només li feia falta acudir a la música completa perquè allà es troben ben encriptades totes les seves obsessions.

La tragedia profunda y el refugio emocional

Fernando Merino

Se cuenta la anécdota de aquel largo paseo compartido por Mahler y Freud en el que alumbrarán multitud de anécdotas de la vida del compositor. La conclusión de Sigmund Freud después de escucharle largamente, era que su infancia le condicionó severamente: "A partir de ese momento, quedarían inextricablemente unidas en su alma la tragedia profunda y el refugio en el entretenimiento superficial. Inevitablemente, su estado de ánimo arrastrará consigo al otro". Puede ser discutible esta observación, pero la musicología sí considera probada la obsesión de Gustav Mahler por el sufrimiento y por la redención, que está en la raíz de su concepción del sinfonismo, entendido como una forma de "construir un mundo con todos los medios posibles" y de ahí, la monumentalidad instrumental de sus sinfonías. Si nos referimos a la 'Sinfonía número 5', lo cierto es que en ella se expone la fuerza emocional que inunda a Mahler en aquellos momentos, tal y como hace notar el compositor y violinista mexicano, Enrique Diemecke: "Para salir adelante, después de estar a un paso de la muerte; ante la crítica y el ambiente en general de Viena, y la fuerza que le hace renacer en la entrega a su joven esposa Alma". Es, además, una obra que nace sin prejuicios y en cierta manera rompe con la música programática, presente en su tetralogía anterior, para abrazar a partir de entonces la música absoluta. Circunstancia que para sus firmes defensores, entre los que estaban Arnold Schönberg y sus discípulos, Alban Berg y Anton Webern, le convierte en providencial introductor del camino a seguir por la música en el siglo XX recién nacido.

Los primeros movimientos los escribe Mahler el invierno de 1901, cuando estaba convaleciente de la enfermedad que le situó al borde de la muerte, mientras el célebre adagietto y el rondo-finale los escribirá ya en compañía de Alma. De hecho, su círculo íntimo, interpretaba el adagietto como la declaración de amor de Gustav Mahler a Alma. Vista en su conjunto, se tiende a resumir esta sinfonía de la manera siguiente: la contradicción de dos mundos, el trágico y el alegre (¿recuerdan las anotaciones de Freud?) reflejada en las dos primeras partes, en especial atendiendo a la marcha fúnebre y el scherzo, mientras la tercera parte presenta una serena visión del mundo (adagietto) y un final con exuberante alegría.

Un detalle que con el tiempo se ha perdido, pero harto significativo, es que Mahler sugería establecer un breve intermedio, de cinco minutos, después del scherzo para después continuar con el adagietto y así hasta el final.

Un breve paréntesis si me lo permiten. Como director del Hofoper de Viena Mahler introdujo las pautas de conducta que hoy conforman la etiqueta que sigue vigente, en la moderna experiencia concertística, y que se resume en sus dos elementos principales: cerrar las puertas de la sala al comenzar el concierto y que no hubiera aplausos entre los diferentes movimientos.

El crítico musical estadounidense Alex Ross, en su libro ‘El ruido eterno/ Escuchar al siglo XX a través de su música’ describe con estas palabras la Sinfonía número 5 de Gustav Mahler: “Un drama interior desprovisto de toda indicación programática, que avanza a través de una lucha heroica, una delirante marcha fúnebre, un salvaje y expansivo scherzo, un adagietto ensorraldamente lírico hasta llegar a un finale radiante dominado por un coral. La conclusión triunfal, era quizá, el único elemento convencional”.

No es ajeno a la formulación de ‘la Quinta’, el hecho de componerla entre 1901 y 1903, es decir cuando ya se había establecido en Viena, desde 1897 como director de la Hofoper, el palacio imperial de la ópera, y el referente para una alta sociedad por regla general antisemita. Gustav Mahler era un judío que abrazó el catolicismo para acceder al cargo, y conviene recordar que el retraso en la expansión y reconocimiento de su obra se deberá a que los nazis, censuraron su obra, etiquetándola como “degenerada”.

No será hasta tiempo después de la Segunda Guerra Mundial, que veamos afirmada la grandeza de Mahler, influyendo en ello la firme dedicación del director Leonard Bernstein, quien por cierto en 1978 dirigió el adagietto en el funeral de Robert Francis Kennedy. Un adagietto, providencial, teniendo en cuenta que Luchino Visconti lo utilizó en ‘Muerte en Venecia’ (1971) y sin duda como leitmotiv de una trama que en sí misma es reflexión sobre el final de siglo, además dejando entrever similitudes digamos que simbólicas entre el compositor alemán protagonista, Gustav von Aschenbach que en la película interpreta Dick Bogarde, y el propio Gustav Mahler.

Lo que me lleva inevitablemente a regresar a las reflexiones de Diemecke a propósito de este adagietto: “Contiene pasión contenida, en ese ir y venir de melodías que ascienden y descienden, apareciendo sensaciones de lucha, de conflicto, de oposición de dos fuerzas contrarias, que revelan dos deseos en definitiva encontrados. Ofrecer todo el amor, y al mismo tiempo contenerse para mantener a la amada eternamente”. Desde luego es una valoración del todo ambivalente, porque de una parte certifica la declaración de amor de Mahler a su amada Alma, y asimismo consolida la reflexión de Visconti en aquello que tiene que ver con el ‘fin de siècle’. ¿Por qué? Pues, atendiendo al hecho de que Gustav Mahler, junto con Richard Strauss, son exponentes indiscutibles del posromanticismo, que no deja de ser un final de época, es lícito pensar que nos habla, sin palabras, de un incierto presente. Ahí está, entiendo yo, el subrayado establecido por Gustav Mahler, y que debería ser restaurado: abrir un intermedio de cinco minutos, antes de pasar a escuchar con el alma descansada, ese sublime adagietto que tanto me lleva a pensar en qué estaría pensando Beethoven, al escribir el ‘allegretto’ de la Séptima.

Me he referido al comienzo a la fuerza emocional que inundaba a Mahler, y para expresarlo debidamente sólo le hacía falta acudir a la música completa porque en ella se encuentran debidamente encriptadas todas sus obsesiones.

Program Notes

Profound tragedy and emotional comfort

Fernando Merino

profound tragedy and a comfort in superficial entertainment were inextricably bound to his soul. Inevitably, his mood will carry the other along». One can discuss this observation, but musicology does consider Mahler's obsession with suffering and surrender a fact, for it is in the roots of his idea of symphonism –which he understood as a formula to «build a world with all the possible means»— and, therefore, the instrumental character of his symphonies.

When talking about Symphony No. 5, truth is that it displays the emotional force which overwhelmed Mahler at the time, as noted by Mexican composer and violinist Enrique Diemecke: «To move forward, after having been one step away from death, before the critics and the general environment in Vienna, and the reviving strength achieved by giving himself to his young bride, Alma». It is also a piece which is born unprejudiced, and in a way breaks with programmatic music (which was present in Mahler's previous tetralogy), to embrace absolute music from then onwards. To his firm advocates, amongst which were Arnold Schoenberg and his disciples Alban Berg and Anton Webern, this circumstance turned Mahler into a providential author who would open the path that the new-born 20th century would follow.

Mahler wrote the first movements during the winter in 1901, while being convalescent with an illness that put him on the brink of death; the famous adagietto and the rondo-finale, he wrote them already in company of Alma. In fact, his intimate circle interpreted the adagietto as a declaration of love from Gustav to Alma. Seen as a whole, the symphony can be shortly described as the contradiction between two worlds –tragic and joyful (remember Freud's notes?–, reflected in the first two parts, especially the funeral march and the scherzo, while the third part presents a serene vision of the world (adagietto) and a conclusion of exuberant joy.

There is a very significant detail which has been lost in time: Mahler suggested a brief intermission, of five minutes, after the scherzo, to then continue with the adagietto and until the end.

Allow me a small digression. Being the director of the Vienna Hofoper, Mahler introduced the behaviour guidelines which still define the current etiquette of the Modern concert experience, and which concentrate in two main elements: closing the doors when the concert starts and avoiding applause between movements.

It is said that Gustav Mahler and Sigmund Freud shared a long stroll, which made for several anecdotes in the composer's life. After patiently listening to Mahler, Freud concluded that childhood had had a severe influence on him: «From that moment on,

American music critic Alex Ross, in his book *The Rest Is noise: Listening to the Twentieth Century*, describes Gustav Mahler's Symphony No.5 as follows: «An inner drama devoid of any programmatic indication, which moves forward through a heroic struggle, a delirious funeral march, a savage and expansive scherzo, and a dreamy, lyrical scherzo, to reach a radiant finale dominated by a choir. The triumphant conclusion, maybe, was its sole conventional element».

The fact that it was composed between 1901 and 1903 (after Mahler had settled in Vienna and was, since 1897, directing the Hofoper –the imperial palace of opera and a reference to a generally anti-Semitic high society–) is not alien to the formulation of ‘the Fifth’. Gustav Mahler was a Jew who had embraced Catholicism to access this position, and it is worth remembering that the delay in the expansion and acknowledgement of his work had to do with the Nazi regime censoring his work and labelling it ‘degenerate’.

It would not be until well after World War II that Mahler’s grandeur was asserted, thanks to the firm dedication of Leonard Bernstein who, by the way, conducted the adagietto at Robert Francis Kennedy’s funeral, in 1978. A providential adagietto, considering that Luchino Visconti used it in the film *Death in Venice* (1971) as the leitmotiv of a plot reflecting on the end of the century, and suggesting somehow symbolic similarities between the starring German composer, Gustav von Aschenbach (played by Dick Bogarde), and Gustav Mahler.

And, thus, I am inevitably taken back to Diemecke’s reflections on the adagietto: «It contains restrained passion in its coming and going of melodies which ascend and descend, and there appear feelings of struggle, conflict, opposition of contrasting forces, revealing two definitely opposite desires: to offer all your love while, at the same time, you restrain yourself to keep your lover forever in love». Indeed, this is a completely ambivalent appraisal, since it certifies Mahler’s love declaration to Alma, on the one hand, and it consolidates Visconti’s views on what ‘fin de siècle’ means, on the other. And why is that? Well, because since Mahler (along with Richard Strauss) is an unarguable example of post-romanticism –in turn, no more than the end of an era–, it is only fair to believe that he was wordlessly talking about an uncertain present. Hereby lays (the way I see it) Gustav Mahler’s highlight, which should be restored: to open a five-minute intermission before listening, with a rested soul, to his sublime adagietto –which makes me wonder what Beethoven was thinking when he wrote the allegretto for his ‘Seventh’.

I began these notes saying that Mahler was overwhelmed with emotional strength. To express this properly, the composer only had to resort to complete music: all his obsessions are duly encrypted in it.

Guillermo García Calvo

director

Guillermo García Calvo

director

cat

Guillermo García Calvo és uns dels directors d'orquestra espanyols més destacats de l'actualitat. Des de gener 2020 és Director Musical del Teatre de la Zarzuela i de la temporada 2017-2018 fins a la temporada 2022/2023 ha estat Generalmusikdirektor del Theater Chemnitz (Alemanya) i Director Titular de la Robert-Schumann-Philharmonie. Temporades durant les quals ha donat a les obres de Richard Wagner un important paper en el repertori d'aquest teatre, creant una nova producció de la tetralogia *Der Ring* donis Nibelungen, una de les òperes de la qual, *Götterdämmerung* va rebre en 2019 el premi Faust a la millor producció d'òpera d'Alemanya.

Nascut a Madrid en 1978, es va graduar en la Universität für Musik de Viena i va debutar com a director d'òpera amb *Hänsel und Gretel* en el Schlosstheater de Schöburn en 2003. Des de llavors col·labora estretament amb la Wiener Staatsoper, on ha dirigit més de dues-centes representacions i mig centenar de títols operístics, com *Macbeth*, *Die Zauberflöte*, *La traviata*, *Il barbiere di Siviglia*, *L'elisir d'amore* o *Lucia de Lammermoor*. És també artista convidat habitual de la Deutsche Oper Berlin, on ha estat al càrrec de la direcció de *La Cenerentola*, *Il barbiere di Siviglia*, *Carmen*, *Don Giovanni* o *Pechêurs du perles*. Així mateix, ha col·laborat amb el Aalto-Theater de Essen, dirigint *Nabucco*, *La bohème*, *I puritani* i *La traviata*, entre altres.

La seva estrena operística a Espanya va tenir lloc en 2011 amb *Tristan und Isolde* en l'Òpera d'Oviedo al costat de l'Orquestra Simfònica del Principat d'Astúries, amb els qui repareix amb la tetralogia wagneriana *Der Ring* donis Nibelungen. És especialment destacable la direcció del primer registre discogràfic de l'òpera *Elena i Malvina*, de Ramón Carnicer, amb l'Orquestra i Cor Nacionals d'Espanya.

Guillermo García Calvo gaudeix igualment d'una atractiva trajectòria simfònica al front d'orquestres com l'Orquestra Nacional d'Espanya, London Symphony Orchestra, DRP Saarbrücken Kaiserslautern, Orquestra d'RTVE, Hamburger Symphoniker, Orquestra de València, Filharmònica del Teatre Comunal di Bologna, Latvijas Nacionālais Simfoniskais Orķestris, Orquestra Simfònica Nacional (Mèxic), Orquestra de Barcelona i Nacional de Catalunya, Orquestra de la Comunitat Valenciana i les orquestres simfòniques de Bilbao, Tenerife, Madrid, Galícia i Principat d'Astúries, entre altres. Recents i pròxims compromisos inclouen *El caballero de Olmedo* d'Arturo Díez Boscovich i *Donya Francisquita* d'Amadeo Vives en el Teatre de la Sarsuela, *Pan y toros* de Francisco Asenjo Barbieri en el Palau de les Arts de València, així com diverses gales amb el tenor Juan Diego Flores i concerts amb l'Orquestra i Cor Nacionals d'Espanya, Orquestra Simfònica i Cor d'RTVE, Orquestra de Còrdova, Orquestra de València, entre altres.

Ha rebut diversos guardons a la seva carrera musical, com el Premi Codalario al Millor Artista en 2013, el Premi Leonardo da Vinci en 2017 o el Premi Òpera XXI a la millor direcció musical en 2019.

Guillermo García Calvo

director

esp

Guillermo García Calvo es uno de los directores de orquesta españoles más destacados de la actualidad. Desde enero 2020 es Director Musical del Teatro de la Zarzuela y de la temporada 2017-2018 hasta la temporada 2022/2023 ha sido Generalmusikdirektor del Theater Chemnitz (Alemania) y Director Titular de la Robert-Schumann-Philharmonie. Temporadas durante las cuales ha dado a las obras de Richard Wagner un importante papel en el repertorio de este teatro, creando una nueva producción de la tetralogía *Der Ring des Nibelungen*, una de cuyas óperas, *Götterdämmerung* recibió en 2019 el premio Faust a la mejor producción de ópera de Alemania.

Nacido en Madrid en 1978, se graduó en la Universität für Musik de Viena y debutó como director de ópera con *Hänsel und Gretel* en el Schlosstheater de Schöburn en 2003. Desde entonces colabora estrechamente con la Wiener Staatsoper, donde ha dirigido más de doscientas representaciones y medio centenar de títulos operísticos, como *Macbeth*, *Die Zauberflöte*, *La traviata*, *Il barbiere di Siviglia*, *L'elisir d'amore* o *Lucia de Lammermoor*. Es también artista invitado habitual de la Deutsche Oper Berlin, donde ha estado al cargo de la dirección de *La Cenerentola*, *Il barbiere di Siviglia*, *Carmen*, *Don Giovanni* o *Pechêurs du perles*. Asimismo, ha colaborado con el Aalto-Theater de Essen, dirigiendo *Nabucco*, *La bohème*, *I puritani* y *La traviata*, entre otros.

Su estreno operístico en España tuvo lugar en 2011 con *Tristan und Isolde* en la Ópera de Oviedo junto a la Orquesta Sinfónica del Principado de Asturias, con quienes reaparece con la tetralogía wagneriana *Der Ring des Nibelungen*. Es especialmente destacable la dirección del primer registro discográfico de la ópera *Elena y Malvina*, de Ramón Carnicer, junto a la Orquesta y Coro Nacionales de España. Guillermo García Calvo goza igualmente de una atractiva trayectoria sinfónica al frente de orquestas como la Orquesta Nacional de España, London Symphony Orchestra, DRP Saarbrücken Kaiserslautern, Orquesta de RTVE, Hamburger Symphoniker, Orquesta de València, Filarmonica del Teatro Comunale di Bologna, Latvijas Nacionālais Simfoniskais Orķestris, Orquesta Sinfónica Nacional (Méjico), Orquesta de Barcelona i Nacional de Catalunya, Orquesta de la Comunitat Valenciana y las orquestas sinfónicas de Bilbao, Tenerife, Madrid, Galicia y Principado de Asturias, entre otras. Recientes y próximos compromisos incluyen *El caballero de Olmedo* de Arturo Díez Boscovich y *Doña Francisquita* de Amadeo Vives en el Teatro de la Zarzuela, *Pan y toros* de Francisco Asenjo Barbieri en el Palau de les Arts de Valencia, así como varias galas con el tenor Juan Diego Flores y conciertos con la Orquesta y Coro Nacionales de España, Orquesta Sinfónica y Coro de RTVE, Orquesta de Córdoba, Orquesta de Valencia, entre otros.

Ha recibido diversos galardones a su carrera musical, como el Premio Codalario al Mejor Artista en 2013, el Premio Leonardo da Vinci en 2017 o el Premio Ópera XXI a la mejor dirección musical en 2019.

Guillermo García Calvo

conductor

eng

Guillermo García Calvo is one of today's most prominent Spanish orchestra conductors. Since 2020, he is the Musical Director of the Teatro de la Zarzuela; and, from season 2017/18 to season 2022/23, he was Generalmusikdirektor at the Chemnitz Theater (Germany) and Title Director of the Robert-Schumann-Philharmonie. During these seasons, he has given Richard Wagner's works an important role in the reper-toire, creating a new production of the tetralogy *Der Ring des Nibelungen* one of its operas, *Götterdämmerung*, received the Faust Award 2019 for 'Best opera production' in Germany.

Born in Madrid in 1978, García Calvo graduated from Vienna's Universität für Musik, and he made his debut as opera conductor with *Hänsel und Gretel* at the Schlosstheater in Schöburn, in 2003. Since then, he closely collaborates with Wiener Staatsoper, where he has conducted more than two hundred representations and some fifty opera titles, such as *Macbeth*, *Die Zauberflöte*, *La traviata*, *Il barbiere di Siviglia*, *L'elisir d'amore* or *Lucia de Lammermoor*. He is also a frequent guest at the Deutsche Oper Berlin, where he has conducted *La Cenerentola*, *Il barbiere di Siviglia*, *Carmen*, *Don Giovanni* or *Pêcheurs du perles*. Moreover, he has collaborated with Aalto-Theater in Essen, directing *Nabucco*, *La bohème*, *I puritani* and *La traviata*, among others.

His opera debut in Spain happened in 2011, with *Tristan und Isolde* at the Oviedo Opera with the Symphony Orchestra Principado de Asturias, with which he reappears on the Wagnerian tetralogy *Der Ring des Nibelungen*. It is worth highlighting that he conducted the first recording of the opera *Elena y Malvina*, by Ramón Carnicer, along with the Orquesta Nacional de España and Coro Nacional de España. García Calvo boasts an equally attractive career in the scope of symphony music, leading orchestras such as Orquesta Nacional de España, London Symphony Orchestra, DRP Saarbrücken Kaiserslautern, Orquesta de RTVE, Hamburger Symphoniker, Orquesta de València, Filarmonica del Teatro Comunale di Bologna, Latvijas Nacionālais Simfoniskais Orķestris, Orquesta Sinfónica Nacional (Mexico), Orquesta de Barcelona i Nacional de Catalunya, Orquesta de la Comunitat Valenciana; and the symphony orchestras of Bilbao, Tenerife, Madrid, Galicia and Principado de Asturias, among others.

Recent and upcoming commitments include *El caballero de Olmedo* by Arturo Díez Boscovich and *Doña Francisquita* by Amadeo Vives, at the Teatro de la Zarzuela; *Pan y toros* by Francisco Asenjo Barbieri, at the Palau de les Arts in València; as well as several gala performances with tenor Juan Diego Flores, and concerts with the Orquesta y Coro Nacionales de España, Orquesta Sinfónica y Coro de RTVE, Orquesta de Córdoba and Orquesta de València, to name a few. García Calvo has been acknowledged with many awards throughout his musical ca-reer: "Premio Codalario" for Best Artist in 2013, "Premio Leonardo da Vinci" in 2017, and "Premio Ópera XXI" for Best Musical Direction in 2019.

Orquestra Simfònica de les Illes Balears

Orquestra Simfònica de les Illes Balears

cat

L'Orquestra Simfònica Illes Balears va ser creada l'any 1988 a través de la Fundació Pública de les Balears per a la Música, a instàncies del Govern Balear, l'Ajuntament de Palma i el Consell de Mallorca. La història de l'orquestra es remunta a l'any 1946, any en què es va crear l'Orquestra Simfònica de Mallorca, el primer director de la qual va ser el mestre coreà Eaktay-Ahn. L'orquestra, com es coneix avui dia, va iniciar la seva primera temporada de concerts el setembre de 1989 amb el seu titular Luís Remartínez i la solista Teresa Berganza. Actualment el director titular és Pablo Mielgo, des de l'any 2014.

L'Orquestra, a part de la seva temporada de concerts en l'Auditòrium de Palma, en el Teatre Principal de Palma, en el Trui Teatre, en l'Auditori de Manacor i a l'estiu en el Castell de Bellver, participa en les Temporades d'òpera de la Fundació Teatre Principal de Palma i dels Amics de l'Òpera de Maó (Menorca). També programa audicions escolars i concerts familiars. Un dels objectius de l'orquestra és donar a conèixer obres de compositors de les Illes Balears, com l'estrena de l'òpera L'arxiduc d'Antoni Parera Fons, amb llibret de Carme Riera, membre de la Reial Acadèmia Espanyola.

L'any 2020, l'OSIB va ser la primera orquestra a tornar als escenaris després del confinament del COVID-19. És important esmentar les actuacions altruistes realitzades pels grups de càmera dels músics de l'orquestra al canal de Youtube sota el títol "Sonam per Tu" durant la pandèmia del COVID-19. Ha ofert nombrosos concerts fora de les illes, entre ells a Sant Sebastià, Santander, València, Oviedo, així mateix a l'Auditori Nacional i en el Teatre Reial a Madrid, en el Palau de la Música a Barcelona. Ha actuat a Perpinyà, Canes, Zúric, en el Musikverein de Viena, el Radio Hall France de París i a la Sala de Drets Humans de l'ONU a Ginebra. Des de 1989 l'Orquestra ha acompanyat a solistes de rellevància internacional, com Alicia de Larrocha, Maurice André, Jean Pierre Rampal, Salvatore Accardo, Khatia Buniatishvili, Giuliano Carmignola, Kiri Te Kanawa, Joaquín Achúcarro, Joan Pons, María José Montiel, Lisa Larsson, Francisco Fullana, Maria del Mar Bonet i Raphael, entre d'altres.

Premis, distincions:

- Premi Rotary Mallorca Humanitats 2010-2011, el maig de 2011.
- VI Premis Onda Cero Mallorca 2017, categoria de Música.
- Medalla d'Or de les Illes Balears, el 2020, la major distinció de la Comunitat Autònoma.

La Simfònica compta amb un segell discogràfic que li permet distribuir els seus enregistraments per diferents plataformes musicals com Spotify, Apple Music, Amazon Music, Google Play Music, entre d'altres. En aquests moments la Simfònica està construint la seva nova seu, la Caixa de Música, que serà un referent internacional com a espai escènic musical, i el primer edifici públic d'una orquestra a Espanya, amb una forta col·laboració publicoprivada.

Orquestra Simfònica de les Illes Balears

esp

La Orquesta Sinfónica Illes Balears fue creada en el año 1988 a través de la Fundació Pública de les Illes Balears per a la Música, a instancias del Gobierno Balear, el Ayuntamiento de Palma y el Consejo de Mallorca. La historia de la orquesta se remonta al año 1946, año en el que se creó la Orquesta Sinfónica de Mallorca, cuyo primer director fue el maestro coreano Eaktay-Ahn. La orquesta, como se conoce hoy en día, inició su primera temporada de conciertos en septiembre de 1989 con su titular Luís Remartínez y la solista Teresa Berganza. Actualmente el director titular es Pablo Mielgo, desde el año 2014.

La Orquesta, a parte de su temporada de conciertos en el Auditorium de Palma, en el Teatro Principal de Palma, en el Trui Teatre, en el Auditori de Manacor y en verano en el Castillo de Bellver, participa en las Temporadas de ópera de la Fundación Teatro Principal de Palma y de los Amics de l'Òpera de Maó (Menorca). También programa audiciones escolares y conciertos familiares. Uno de los objetivos de la orquesta es dar a conocer obras de compositores de las Islas Baleares, como el estreno de la ópera L'arxiduc de Antoni Parera Fons, con libreto de Carme Riera, miembro de la Real Academia Española. En el año 2020, la OSIB fue la primera orquesta en regresar a los escenarios después del confinamiento del COVID-19. Es importante mencionar las actuaciones altruistas realizadas por los grupos de cámara de los músicos de la orquesta en el canal de Youtube bajo el título "Sonam per Tu" durante la pandemia del COVID-19.

Ha ofrecido numerosos conciertos fuera de las islas, entre ellos en San Sebastián, Santander, Valencia, Oviedo, así mismo en el Auditorio Nacional y en el Teatro Real en Madrid, en el Palau de la Música en Barcelona. Ha actuado en Perpiñán, Cannes, Zurich, en el Musikverein de Viena, el Radio Hall France de París y en la Sala de Derechos Humanos de la ONU en Ginebra. Desde 1989 la Orquesta ha acompañado a solistas de relevancia internacional, como Alicia de Larrocha, Maurice André, Jean Pierre Rampal, Salvatore Accardo, Khatia Buniatishvili, Giuliano Carmignola, Kiri Te Kanawa, Joaquín Achúcarro, Joan Pons, María José Montiel, Lisa Larsson, Francisco Fullana, Maria del Mar Bonet y Raphael, entre otros.

Premios, distinciones:

- Premi Rotary Mallorca Humanitats 2010-2011, en mayo de 2011.
- VI Premios Onda Cero Mallorca 2017, categoría de Música.
- Medalla de Oro de las Illes Balears, en 2020, la mayor distinción de la Comunidad Autónoma.

La Sinfónica cuenta con un sello discográfico que le permite distribuir sus grabaciones por diferentes plataformas musicales como Spotify, Apple Music, Amazon Music, Google Play Music, entre otros. En estos momentos la Sinfónica está construyendo su nueva sede, la Caixa de Música, que será un referente internacional como espacio escénico musical, y el primer edificio público de una orquesta en España, con una fuerte colaboración público-privada.

Orquestra Simfònica de les Illes Balears

eng

The Symphony Orchestra of the Balearic Islands (OSIB) was founded in 1988, by means of a public entity known as “Fundació Pública de les Illes Balears per la Música”, at the request of the Balearic Government, Ajuntament de Palma and Consell de Mallorca. The history of the orchestra dates back to the 1940s, and its first conductor was Korean maestro Eaktay-Ahn. Nevertheless, the OSIB as we know it today performed its première concert season in September 1989, with Principal conductor and Artistic director Luís Remartínez, and soloist Teresa Berganza. Maestro Pablo Mielgo has been the OSIB's Principal Conductor since 2014.

Apart from its concert season at Auditorium de Palma, Teatre Principal de Palma, Trui Teatre and Auditori de Manacor and summers at Bellver Castle, the OSIB regularly takes part in the opera seasons with Fundació Teatre Principal de Palma and “Amics de l’Òpera de Maó” (Menorca). Moreover, the OSIB develops a comprehensive educational programme, including school performances and family concerts. One of our main goals is to release the works of Balearic composers. An example of that is the première of Antoni Parera Fons' opera, L'Arxiduc, with libretto by Carme Riera, member of the Real Academia Española.

In 2020, the OSIB was the first orchestra to go back on stage after Covid-19 lockdown. It is worth mentioning that the chamber groups formed by the orchestra's musicians had performed a series of voluntary concerts under the title “Sonam per Tu” (We play for you), through the OSIB's YouTube channel, during the pandemics. The OSIB has performed in concert beyond the Balearic Islands, in places like San Sebastián, Santander, Valencia, Oviedo, the Auditorio Nacional and Teatro Real in Madrid and Palau de la Música in Barcelona, among others; as well as in Perpignan, Cannes, Zurich, Musikverein Vienna, Radio Hall France in Paris and at The Human Rights and Alliance of Civilizations Room in Geneva.

Since 1989, the OSIB has accompanied renowned international solo acts such as Alicia de Larrocha, Maurice André, Jean Pierre Rampal, Salvatore Accardo, Khatia Buniatishvili, Giuliano Carmignola, Kiri Te Kanawa, Joaquín Achúcarro, Joan Pons, María José Montiel, Lisa Larsson, Francisco Fullana, Maria del Mar Bonet and Raphael, among others. Awards and recognitions:

- “Rotary Mallorca” Prize in Humanities 2010/2011.
- VI “Onda Cero Mallorca” Awards, Music category 2017.
- Gold Medal of the Balearic Islands 2020 (the most important award from the autonomous Government).

The OSIB has a label which allows us to distribute our recordings across a number of music platforms, such as Spotify, Apple Music, Amazon Music and Google Play Music, among others. The new headquarters of the OSIB are currently under construction. Once finished, Caixa de Música will be the first public building for an orchestra in Spain, with a strong collaboration of public and private funding, and will become an international reference for music hall spaces.

Propers concerts

Febrer

#2 CICLE
AUDITORIUM DE
PALMA
1 FEBRER
20.00 h

Concert per a piano núm. 1, Op. 15, J. Brahms
Simfonia núm. 3, Op. 90, J. Brahms
Gerhard Oppitz, piano
Pablo Mielgo, director

#3 CICLE
AUDITORIUM DE
PALMA
8 FEBRER
20.00 h

El somni d'una nit d'estiu, op. 61, F. Mendelssohn
Concert per a violí núm. 3, K. 216, W.A. Mozart
Simfonia núm. 5, op. 64, P.I. Txaikovski

Daniel Lozakovich, violí
Joji Hattori, director

#4 CICLE
AUDITORIUM DE
PALMA
15 FEBRER
20.00 h

Concert per a violí, op. 53, A. Dvorak
Simfonia núm. 8, D. 759, F. Schubert
Leia Zhu, violí
Pablo Mielgo, director

Plantilla OSIB

PRIMERS VIOLINS

Smerald Spahiu, concertino
Gina Nicola, concertino associat
Jennifer Peck, solista, ajudant de concertino
Paula Marqués
Gloria Grati
Gabriel Martí
Andrei Melkumov
Maria Luisa Payeras
Christine Schedukat
Marc Nogués
Víctor Ros (Interí)
Cristina Sánchez (Interí)

SEGONS VIOLINS

Barbara Walus, solista
Sebastià Pou, ajudant de solista
Carmen Fullana
Roberto Moragón
Beth Super
Francisco Sard
Benjamin Payen (interí)

VIOLES

Sonia Krasnova, solista
Marta Hatler, ajudant de solista
Miguel Arola
Filippo Maschio
Lluís Oliver
Elisabeth Romero
Hanga Zsofia Fehér
Samuel Sedano (Interí)

VIOLONCELS

Emmanuel Bleuse, solista
Ibolya Rózsás, ajudant de solista
Felipe Temes
Manuela Torres
Llorenç Rosal
Leila El Charef (Interí)

CONTRABAIXOS

Martin Gregg, solista
Jozef Szafrański, ajudant de solista
Philip Dawson
Wojciech Sobolewski

FLAUTES

Josep Miralles, solista
Laura Leena Pauni, ajudant de solista

FLAUTA/FLAUTÍ

Enrique Sánchez, ajudant de solista

OBOÈS

Javier Arnal, solista
Jordi Miralles, ajudant de solista

OBOÈ/CORN ANGLÈS

Carlos Fortea, ajudant de solista

CLARINETS

Eduardo Bernabeu, solista
Juan José Pardo, ajudant de solista

CLARINET/CLARINET BAIX

Sílvia Insa, ajudant de solista

FAGOTS

José Vicente Tatay, solista
Gerard Beltran, ajudant de solista

FAGOT/CONTRAFAGOT

Joana Rullan, ajudant de solista

TROMPES

Nigel Carter, solista
José Fortea, solista
Marc Gonsálbez, solista
Miriam Merino, ajudant de solista
Joan Barceló, ajudant de solista
César Guillem, ajudant de dolista

TROMPETES

Michel Herment, solista
Cyril Pouillet, ajudant de solista
Samuel García, ajudant de solista

TROMBONS

Jean Christophe Brunet, solista
Vicente M. Cascales, ajudant de solista
Miquel Sáez, ajudant de solista

TUBA

Tobies Isern, solista

TIMPANI

David Montoya, solista (Interí)

PERCUSSIÓ

Susana Pacheco, ajudant de solista
Juan C. Murgui, ajudant de solista

ARPA

Cristina Badía, solista

REFORÇOS

Guillem Gadea, violí II
Bernat Martí, violí II
Laurent Corsyn, viola
Lucrecia Garrigues, violoncel
Marc Sirera, contrabaix
J. Luis Trovar, contrabaix
Eudald Ribas, contrabaix

Acadèmia OSIB

VIOLINS

Francesc Mayor (violí I)
Óscar Abellán (violí I)
Alberto Higueras (violí II)
Marta Florit (violí II)
Ana Emilia Rodrigo (violí II)
Carolina Fuentes (violí II)

VIOLES

Jaime Cabrera
Pablo Camacho

VIOLONCELLS

Rebeca Montón
Jordi Villanueva
Carmen Ramírez

CONTRABAIXOS

Carmen Pérez

FLAUTA

Miguel Gerardo Perelló

CLARINET

Pau Arroyuelo

TROMPES

Eduardo Grau
Marina Mudoy

TROMPETES

Francisca Sánchez

PERCUSSIÓ

Pau Buforn Llorca
Lola Olmo Martínez

EQUIP ARTÍSTIC

Pablo Mielgo Carrizo, director titular

EQUIP TÈCNIC

Cristina Martínez, cap de producció
Katalin Szentirmai, arxiu i documentació musical
Samara Salinas, tècnica jurídica
Gloria Grati, secretaria tècnica
Juan Ramon Garcia, faristoler
Maria del Mar Furió, serveis artístics
Aina Gayart, auxiliar
Francisca Pallicer, auxiliar
Gustavo Riutort, serveis generals

Patronat de la fundació OSIB

PRESIDENT

Jaume Bauzà, conseller de Turisme, Cultura i Esports

VICEPRESIDENTA

Ricarda Margarita Vicens, directora general de Cultura

VOCALS NATS

Bartomeu Alcover, director general de Pressuposts
María Isabel Sáez, secretària general de la Conselleria de Turisme,
Cultura i Esports
Antoni Mesquida, director general de Funció Pública

VOCALS ELECTES

Catalina Ferrando, cap de departament de Direcció General de Cultura
Bartomeu Riera, director adjunt IEB
Catalina Barceló, directora general d'Economia i Estadística

GOVERN
ILLES
BALEARS\

G CONSELLERIA
O TURISME, CULTURA
I I ESPORTS
B

Fundació Turística i Cultural de les Illes Balears

FUNDACIÓ
ORQUESTRA SIMFÒNICA
ILLES BALEARs

CASTELL SON CLARET

El Corte Inglés

G CONSELLERIA
O TURISME, CULTURA
I I ESPORTS
B

AETIB
AGÈNCIA D'ESTRATÈGIA
TURÍSTICA ILLES BALEARs